

biblioteca rao

Brad Meltzer

CARTEA SORTII

Traducere din limba engleză și note

???

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MELTZER, BRAD

Cartea sortii / Brad Meltzer; trad.: ???.

București RAO International Publishing Company, 2008??

ISBN 978-973-103-????

I. ??? (trad.)

821.111-31 = 135.1????

Fiicei mele, Lila, și zâmbetului ei dulce,
care face să-mi crească inima.

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRAD MELTZER
The Book of Fate
© 2006 by Forty-four Steps, Inc.
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-????

„Ceea ce ne limitează noi numim Soartă.“

Ralph Waldo Emerson

„Dumnezeu nu.....“

Albert Einstein

Peste șase minute, unul dintre noi avea să fie mort. Asta ne era soarta. Nici unul dintre noi nu știa ce avea să urmeze.

– Ron, oprește-te, am strigat, alergând după bărbatul de vârstă mijlocie în costum bleumarin.

Simțeam căldura sufocantă din Florida lipindu-mi cămașa de piept.

Ignorându-mă, Ron Boyle se repezi înainte, pe pistă, trecând de Air Force One care se afla în dreapta noastră și de cele optsprezece mașini ale coloanei oficiale aliniată în stânga, cu motoarele la ralanti. Ca adjunct al șefului staffului prezidențial era întotdeauna pe fugă. Asta se întâmplă când lucrezi pentru cel mai puternic om din lume, și nu-i doar o figură de stil. Șeful nostru era Comandantul Suprem. Președintele Statelor Unite. Iar atunci când voia ceva, datoria mea era să-i îndeplinesc dorința. În momentul acesta, președintele Leland „Leul“ Manning voia ca Boyle să se calmeze. Unele sarcini mă depășeau până și pe mine.

Mărind viteza pe măsură ce se strecura prin mulțimea formată de membrii staffului prezidențial și de reprezentanții presei care-și croiau drum spre mașinile ce le fuseseră repartizate, Boyle trecu valvârtej pe lângă un Chevy¹ Suburban de un negru strălucitor, burdușit cu agenți ai Secret Service și pe lângă ambulanța care transporta câțiva litri de sânge din grupa sangvină a președintelui.

¹ Prescurtare de la Chevrolet, cunoscuta marcă de mașini produsă în SUA (n.tr.)

Astăzi, ceva mai devreme, Boyle ar fi trebuit să stea la masă cu președintele, timp de cincisprezece minute, la bordul Air Force One. Din cauza greșelii mele de programare, acum trebuia să se mulțumească doar cu o discuție de trei minute, la un moment dat, în după-amiaza asta. Să spun că din cauza asta era nervos era ca și cum aș fi numit Marea Recesiune Economică „o zi proastă la serviciu“.

– Ron! am spus din nou, punându-i o mână pe umăr și încercând să-mi cer scuze. Așteaptă puțin. Voiam să...

Se întoarse brusc și îmi îndepărtă mâna. Foarte slab, cu un nas subțire și ascuțit și o mustață groasă menită să compenseze aceste două neajunsuri, Boyle avea părul grizonant, pielea măslinie și niște ochi căprui izbitori al căror iris parcă fusese împrorcat cu un albastru-deschis. Se aplecă în față și ochii săi de pisică mă străfulgerară plini de ură.

– Să nu mă mai atingi decât dacă îmi strângi mâna, mă amenințat el și un strop de salivă mă lovi direct în obraz.

Strângând din dinți, m-am șters cu dosul palmei. Corect, întârzierea de program era greșeala mea, însă cu toate astea nu exista nici un motiv ca să...

– Acum, ce mama naibii e atât de important, Wes, sau prin asta vrei să subliniezi din nou că atunci când mâncăm cu președintele, trebuie să-ți dăm comanda pentru prânz cu cel puțin o oră în avans? adăugă el, suficient de tare încât câțiva agenți ai Secret Service să se întoarcă și să se uite la noi.

Oricare alt tip în vârstă de douăzeci și trei de ani ar fi ripostat destul de dur. Mi-am păstrat cumpătul. Asta-i treaba asistentului președintelui... cunoscut și ca umbra președintelui... cunoscut și ca băiatul care stă tot timpul după fundul președintelui. Face tot ce vrea președintele, ține mașinaria în funcțiune și o face să duduie.

– Dă-mi voie să mă revanșez față de tine, am spus, renunțând la scuze. Dacă voiam să-i închid gura lui Boyle – dacă nu voiam să facem o scenă în fața presei – trebuia să fiu mai atent. Ce zici dacă... dacă te bag în limuzina președintelui chiar acum?

Boyle se îndreptă ușor de spate și începu să-și încheie nasturii hainei de la costum.

– Am crezut că tu... Nu, e foarte bine. Bravo. Excelent.

Schiță chiar un zâmbet. Situația de criză fusese evitată.

Credea că totul era dat uitării. Memoria mea era însă mult mai bună. În timp ce Boyle se întorcea triumfător spre limuzină, mi-am notat ceva în minte. Ce nemernic plin de sine! La întoarcere, aveam grija să mergă în microbuzul destinat presei.

Din punct de vedere politic, nu eram *bun* și atât. Eram nemai-pomenit. Și nu-i vorba de bravadă, asta e adevărul. Nu poți solicita o slujbă ca asta, ești invitat să dai un interviu. Orice tânăr politician care dorește să dea lovitură la Casa Albă ar face moarte de om să pună mâna pe o funcție atât de aproape de liderul lumii libere. De-aici, din poziția asta, predecesorul meu devenise numărul doi în Biroul de Presă al Casei Albe. Predecesorul *său* din mandatul anterior de la Casa Albă preluase o funcție de conducere la IBM, cu patru mii de oameni în subordine. Cu șapte luni în urmă, în ciuda lipsei de pile și relații, președintele mă alesese pe mine, în defavoarea fiului unui senator și a doi bursieri Rhodes¹. Prin urmare, se înțelege că puteam să-i fac față unui grangure din staff, pe care-l apucaseră pandaliile.

– Wes, hai să mergem! mă strigă șeful securității din Secret Service, făcându-ne semn cu mâna spre mașină, în timp ce se strecura pe scaunul din față al pasagerului, acolo de unde putea să vadă tot ce mișcă.

În urma lui Boyle și punându-mi geanta din piele în față, m-am suit în spatele limuzinei blindate, acolo unde se afla președintele, îmbrăcat lejer într-o geacă neagră și blugi. Mă gândeam că Boyle avea să-l abordeze imediat, însă trecu pe lângă președinte ciudat de tăcut. În momentul în care se aplecase în față îndreptându-se spre scaunul din stânga spate, haina lui Boyle se desfăcuse, însă o apăsă imediat cu mâna, deasupra inimii, ca să rămână închisă. Abia mult

¹ Bursele acordate studenților din unele țări, inclusiv SUA, pentru a studia la Universitatea Oxford din Regatul Unit al Marii Britanii (n.tr.)

mai târziu mi-am dat seama ce anume ascundea. Și ceea ce tocmai făcusem când îl invitase să urce.

M-am îndreptat spre unul dintre cele trei scaune rabatabile amplasate în fața celor din spatele mașinii. Al meu era spate în spate cu cel al șoferului și vizavi de al lui Boyle. Din motive de securitate, președintele stătea întotdeauna pe scaunul din spate dreapta, având-o pe prima-doamnă între el și Boyle.

Scaunul din fața președintelui – locul cel mai fierbinte – era deja ocupat de Mike Calinoff, un pilot de mașini de curse profesionist, pensionat, de patru ori câștigător al Winston Cup, invitat special pentru evenimentul de astăzi. Nu era nimic neobișnuit în asta. Cu numai patru luni înainte de alegeri, abia dacă aveam trei puncte avans în sondaje. Acum când mulțimea era atât de capricioasă și de nehotărâtă, numai un fraier ar fi intrat în ringul gladiatorilor fără o armă secretă.

– Și mașina asta este rapidă, cu tot blindajul asta? se miră campionul de curse, admirând interiorul bleumarin al limuzinei prezidențiale, Cadillac One.

– Merge ca vântul și ca gândul, răspuse Manning în timp ce prima-doamnă își dădea ochii peste cap.

Hotărându-se într-un târziu să intervină, Boyle se lasă mai în față în scaun și scoase un dosar cu coperti groase, cartonate.

– Domnule președinte, dacă am putea...

– Îmi pare rău – asta-i tot ce putem face, domnule, îl întrepruse șeful staffului prezidențial Warren Albright, urcându-se și el în mașină.

Îi întinse președintelui un ziar împăturit și ocupă scaunul din mijloc situat chiar în fața primei-doamne și, ceea ce era mai important, în diagonală față de Manning. Chiar și cu banchetele astea pentru șase persoane, apropierea conta. Îndeosebi pentru Boyle, care era încă întors cu fața spre președinte, refuzând să renunțe la introducerea făcută.

Președintele apucă hotărât ziarul și se uită cu atenție la careul de cuvinte încrucișate pe care el și cu Albright îl rezolvau împreună

în fiecare zi. Era un fel de tradiție a lor încă din primele zile ale campaniei electorale – și motivul pentru care Albright se afla întotdeauna în scaunul acela râvnit, dispus în diagonală față de cel al președintelui. Albright începea fiecare careu, făcea cât putea din el, după care i-l pasa președintelui ca să-l termine.

– Cincisprezece orizontal este greșit, observă președintele în timp ce eu îmi puneam geanta în poală. „Înăbuși.“

De regula lui Albright nu-i plăcea când Manning găsea o greșeală. Azi, luând în considerație faptul că Boyle se afla pe scaunul din colț, avea un motiv în plus de iritare.

„Totul e în regulă?“ l-am întrebat eu din priviri.

Înainte ca Albright să răspundă, șoferul accelera, iar corpul mi se mișcă brusc înainte.

Peste trei minute și jumătate, avea să fie tras primul foc. Doi dintre noi aveau să cadă secerăți la podea, în spasme. Unul dintre noi n-avea să se mai ridice.

– Domnule, aș putea să vă șoptesc ceva la ureche? Nu duceți mai mult de o secundă, îl întrerupse Boyle, mult mai hotărât decât înainte.

– Ron, nu poți să te bucuri pur și simplu de călătoria asta? îl tachina prima-doamnă, al cărei păr șaten, tuns scurt, i se deranjase ușor când mașina trecuse peste un dâmb de pe șosea.

În ciuda tonului dulceag, i-am văzut lucirea din ochii săi de-un verde aprins. Era aceeași lucire pe care obișnuia s-o aibă față de studentii ei de la Princeton. Fostă profesoară universitară, doctor în chimie, prima-doamnă era învățată să fie dură. Iar atunci când doctor Prima-Doamnă voia ceva, doctor Prima-Doamnă lupta pentru asta. Și obținea ceea ce voia.

– Știți, doamnă, n-o să dureze decât...

Se încruntă atât de tare, încât sprâncenele aproape că i se împreună.

– Ron. Bucură-te de călătoria asta.

Majoritatea oamenilor s-ar fi oprit aici. Boyle își forță norocul și mai mult, încercând să-i înmâneze dosarul direct lui Manning. Îl

cunoștea pe președinte încă de pe vremea când amândoi aveau douăzeci de ani și studiau la Oxford. Bancher profesionist și în același timp pasionat de iluzionism, avea să se ocupe ulterior de toți banii lui Manning, lucru pentru care chiar era nevoie de puțină magie. La momentul respectiv, era singura persoană din cadrul staffului care fusese de față când Manning se căsătorise cu prima-doamnă. Acest atu îl ajutase când presa descoperise că tatăl lui Boyle fusese un tip extrem de necinstit, condamnat (de două ori) pentru fraudă în domeniul asigurărilor. Era același permis de trecere pe care-l folosea în limuzină pentru a pune la încercare autoritatea primei-doamne. Însă până și cele mai bune permise de liberă trecere expiră în cele din urmă.

Manning clătină dezaprobator din cap, atât de subtil, încât numai un ochi versat și-ar fi putut da seama de asta. Prima-doamnă era un astfel de observator, nu însă și Boyle.

Închizând dosarul, Boyle se lăsă pe spate și îmi aruncă o privire ucigătoare. Era numai vina mea.

În timp ce ne apropiam de destinație, Manning privi în tăcere prin geamul verzui, antiglonț.

– Ai auzit vreodată despre ce-a spus Kennedy cu trei ore înainte de a fi împușcat? Întrebă el, străduindu-se să imite cât mai bine accentul de Massachusetts. „Știi, noaptea trecută ar fi fost o noapte a naibii de bună să omori un președinte.“

– *Lee!* îl dojeni prima-doamnă. Vedeți cu ce am de-a face? adăugă ea, râzând forțat spre Calinoff.

Președintele luă mâna soției sale și o strânse ușor, după care îmi aruncă o privire rapidă.

– Wes, ai adus cadoul pe care l-am pregătit pentru domnul Calinoff? mă întrebă el.

Am scotocit prin geanta mea de piele – geanta cu tot felul de minuni – fără să-mi mut vreun moment privirea de pe fața lui Manning. Îmi făcu un semn ușor aprobator și se scărpină la încheietura mâinii. „Nu-i da acul de cravată... caută darul cel mare.“

Eram asistentul său de peste șapte luni. Îmi făceam treaba bine, așadar, nu trebuia să vorbim ca să comunicăm. Eram pe un drum deja bătătorit. N-am putut să mă abțin să nu zâmbesc.

Acesta avea să fie ultimul meu zâmbet mare și larg. În trei minute, cel de-al treilea glonț al atentatorului avea să-mi treacă prin obraz, distrugându-mi atât de mulți nervi faciali, încât n-aveam să-mi mai deschid niciodată gura complet.

„Despre asta vorbeam“, mi-a dat de înțeles președintele printr-un gest.

Din geanta mea burdușită, în care se găsea orice i-ar fi fost vreodată de trebuință unui președinte, am scos un set oficial de butoni prezidențiali, pe care i-am înmănat domnului Calinoff, care părea a se bucura de fiecare sutime de secundă petrecută în scaunul său rabatabil, complet inconfortabil, scaunul fierbinte.

– Știți ceva, sunt autentici, îi spuse președintele. Nu-i vindeți pe eBay.¹

Era aceeași glumă pe care o făcea de fiecare dată când oferea în dar câte un set. Cu toate astea, am râs cu toții. Chiar și Boyle, care începuse să se scarpine pe piept. Nimic nu se compară cu senzația de a ști că te numeri printre cei care împărtășesc o glumă a președintelui Statelor Unite. Iar pe 4 iulie în Daytona, Florida, în momentul în care avea să se anunțe: „Domnilor, porniți-vă motoarele“, la legendara cursă Pepsi 400 NASCAR, nu exista în întreaga lume o banchetă din spate mai bună.

Înainte să-i poată mulțumi Calinoff, limuzina se opri. Un fulger roșu intermitent trecu pe lângă noi pe partea stângă – doi polițiști pe motociclete cu sirenele urlând. Înaintau în viteză din spatele coloanei oficiale ca să ocupe poziții în față. Exact ca la o procesiune funerară.

– Doar nu blochează drumul, spuse prima-doamnă.

Ura când se oprea traficul ca să treacă coloana oficială. Voturile acelea n-aveau să mai fie câștigate niciodată.

¹ Site pe care se scot la licitație diverse bunuri și obiecte (n.tr.).

Mașina continuă să mai meargă câțiva zeci de centimetri.

– Domnule, imediat vom intra pe pistă, anunță șeful securității de pe locul din dreapta față.

Afară, întinderea de beton a pistei aeroportului făcea loc cu rapiditate șirurilor succesive de mașini de curse.

– Stați așa – vreți să spuneți că vom intra direct pe pistă? se miră Calinoff, dintr-odată extrem de surescitat.

Se răsuci în scaun, încercând să se uite afară.

Președintele zâmbi larg.

– Credeați că am primit doar câteva locuri pe rândul din față?

Roțile se rostogoliră peste o placă metalică zgomotoasă, care zdrăngăni ca un capac de canalizare prost așezat. Boyle se scărpină din nou pe piept. Un zgomot baritonal umplu aerul din jur.

– Tună? Întrebă Boyle, uitându-se în sus la cerul albastru fără nori.

– Nu, nu tună, replică președintele, lipindu-și buricele degetelor pe geamul antiglonț în timp ce mulțimea de 200 000 de oameni prezenți pe stadion se grăbi să se ridice în picioare cu pancarte, steaguri și dând din mâini. Sunt aplauzele.

Doamnelor și domnilor, președintele Statelor Unite! Strigă crainicul foarte tare prin sistemul de amplificare.

O curbă strânsă la dreapta ne făcu să ne aplecăm într-o parte atunci când limuzina întonose și intra pe pista de curse, cea mai mare și perfect pavată șosea pe care o văzusem vreodată.

– Aveți niște drumuri tare drăguțe pe-aici, îi spuse președintele lui Calinoff, lăsându-se pe spate pe scaunul său din piele, făcut special la comandă, după dimensiunile sale.

Nu mai rămăsese decât să ne facem intrarea grandioasă. Dacă n-am fi aranjat asta, cei 200 000 de spectatori plătitori de bilete de pe stadion, plus cele zece milioane de telespectatori de-acasă, plus cele șaptezeci și cinci de milioane de fani învederați ai NASCAR aveau să le spună prietenilor, vecinilor, verișorilor și necunoscuților de la supermarket că se duseseră cu sacul la pomul laudat și nu meritase efortul.

Însă de-asta adusesem coloana oficială. N-aveam *nevoie* de optsprezece mașini. Pista de aterizare de pe Aeroportul Daytona era de fapt adiacentă cu pista de curse. Nu existau nici un fel de lumini roșii după care să te ții. Nu trebuia să blochezi nici un fel de trafic. Însă pentru toți cei care ne priveau... Ați văzut vreodată coloana oficială a președintelui pe o pistă de cursă? Frenezie americană, garantată sută la sută.

Nu-mi păsa cât de strânse erau rezultatele din sondaje. Un singur tur complet de circuit și aveam să ne ocupăm locurile destinate pentru inaugurare.

Boyle, care stătea pe scaunul din față mea, nu arata câtuși de puțin interesat de toate astea. Cu brațele încrucișate pe piept, îl fixa în continuare cu privirea pe președinte.

– Au venit și starurile, eh? întrebă Calinoff atunci când intram în curba finală și îi văzu pe cei din comitetul de primire, un grup mai mic de piloți NASCAR, îmbrăcați cu toții în combinezoanele lor multicolore, împoțonate cu reclame și embleme de tot felul.

Ceea ce nu băgase de seamă ochiul său neexperimentat erau cei aproximativ doisprezece „membri ai echipajelor participante la cursă“, o idee mai rigizi decât restul. Unii aveau rucsacuri. Alții aveau saci de sport din piele. Cu toții purtau ochelari de soare. Iar unul vorbea la propria încheietură. Băieții din Secret Service.

Ca oricare altul aflat pentru prima oară la bordul mașinii prezidențiale, Calinoff era practic lipit de geamul lateral.

– Domnule Calinoff, dumneavoastră o să coborâți primul, am spus eu în timp ce ne apropiam de standurile de realimentare cu combustibil.

Afară, piloții erau deja aliniați pentru a-l întâmpina pe președinte. În șaiszeci de secunde, aveau să o ia la fugă ca potârnichele ca să-și salveze pielea.

Calinoff se aplecă spre ușa de lângă mine, cea de pe partea șoferului, acolo unde se îngrămădiseră toți piloții NASCAR.

M-am aplecat în față ca să-l blochez, făcându-i semn spre ușa președintelui, aflată pe partea cealaltă.

- *Pe-acolo*, am spus. Pe ușa de lângă el.
- Însă piloții sunt *dincolo*, obiectă Calinoff.
- Ascultați-l pe băiat, se băgă și președintele în discuție, indicându-i ușa situată exact lângă Calinoff.

Cu ani în urmă, atunci când președintele Clinton venise să vadă o cursă NASCAR, publicul îl huiduise. În 2004, atunci când președintele Bush sosise împreună cu legendarul pilot de curse Bill Elliott la bordul coloanei oficiale, Elliott coborâse primul din mașină, iar mulțimea adunată izbucnise în urale. Chiar și președinții pot recurge la câte un truc cu care să aducă mulțimea la delir.

Cu un clic și-un poc, agentul-șef de pe scaunul din față, din dreapta, acționează un buton de siguranță aflat sub mânerul ușii, pentru a deschide ușa blindată. În câteva secunde, portiera se deschise larg permițând razelor soarelui și aerului fierbinte al Floridei să navălească în mașină, iar Calinoff atinse caldarâmul cu una din cizmele sale de cowboy lucrate manual.

– Și acum vă rog să-l întâmpinați cu căldură pe cel care a câștigat de patru ori Winston Cup... Mike Caaaalino! urlă crainicul de pe stadion.

Mulțimea era și mai entuziastă.

– Nu uitați niciodată, îi șopti președintele oaspetelui său, în timp ce Calinoff cobora din mașină și se îndrepta spre cei 200 000 de fani în delir, *asta* am venit să vedem astăzi aici.

– Iar acum, continuă crainicul, marele nostru maestru de ceremonii pentru cursa de azi – fiul iubit al Floridei, președintele... Leeee Maaaaanning!

Chiar în spatele lui Calinoff, președintele ieși din mașină, cu mâna dreaptă făcând semne celor din jur, iar cu stânga atingând cu mândrie logoul NASCAR de pe pieptul gecii. Se opri pentru un moment ca să-și aștepte pe prima-doamnă. Ca întotdeauna, pe buzele fiecărui fan din tribune se putea citi: „Iată-l...“, „Uite-l...“, „Uite-i...“ Apoi, de îndată ce mulțimea savură momentul, se declanșară blițurile. „Domnule președinte, uitați-vă aici.“

„Domnule președinte...!“ Abia dacă făcuse trei pași când Albright ajunsese în spatele său, urmat de Boyle.

Am coborât din mașină ultimul. Soarele mă obliga să-mi mijesc ochii, însă am continuat să-mi întind gâtul ca să mă uit în sus, fascinat de cei 200 000 de fani care se ridicaseră în picioare arătând și făcând cu mâna spre noi de la tribune. Terminasem de doi ani colegiul și iată cum arăta viața mea. Nici măcar starurile rock nu aveau parte de așa ceva.

Întinzând mâna dreaptă pentru o strângere de mână, Calinoff fu rapid înconjurat de piloți, care îl îmbrățișară și îl bătură pe spate prietenește. În fruntea lor se afla președintele executiv de la NASCAR și soția sa surprinzător de înaltă, prezentă la fața locului pentru a-i ura bun venit primei-doamne.

Apropiindu-se de piloți, președintele Manning zâmbi larg, cu toată gura. Era rândul lui. În trei secunde, avea să fie înconjurat – geaca aceea neagră într-o mare multicoloră de combinezoane reprezentând Pepsi, M&M's, DeWalt și Lone Star Steak. Ca și cum ar fi câștigat World Series¹, Super Bowl² și respectiv...

Poc, poc, poc.

Asta a fost tot ce-am auzit. Trei pocnituri mici. Un foc de artificii. Sau un rateu la țeava de eșapament a vreunei mașini.

– Focuri de armă! Focuri de armă! zberă agentul-șef. Culcat! Înapoi!

Încă zâmbeam în momentul în care primul țipăt sfâșie vazduhul. Piloții de curse s-au împrăștiat rapid – lăsând totul balta și fugind panicați, într-un contur nedeslușit de culori.

– „Dumnezeu le-a dat putere profeților...“ strigă un bărbat cu părul negru vâlvoi și cu o voce profundă aflat în centrul vârtejului uman creat.

¹ Cea mai importantă competiție de baseball din SUA jucată anual în luna octombrie între câștigătoarele American League și National League (n.tr.)

² Partida de fotbal american jucată anual, menită să decidă ce echipă profesionista câștigă National Football League. (n.tr.)

Ochii săi mici și caprui păreau aproape lipiți unul de celălalt, în timp ce nasul borcânat și sprâncenele sale înguste și arcuite îi dădeau o căldură ciudată expresiei feței care, dintr-un motiv anume, îmi amintea de Danny Kaye. Îmbrăcat în combinezon de pilot, bărbatul stătea într-un genunchi și ținea cu ambele mâini un pistol.

„Ca un bondar“, mi-a trecut prin minte.

– ... însă de asemenea și ororilor...

N-am făcut altceva decât să mă holbez la el, incremenit. Brusc, zgomotul dispăru. Timpul încetini. Pentru mine lumea se transformă în alb și negru. Era ca atunci când îl întâlnisem pentru prima oară pe președinte. Numai strângerea de mână mi se păruse că durase o oră. Trăind între secunde, după cum se exprimase cineva. Timp suspendat. Cu ochii țintă la bondar, nu puteam să-mi dau seama dacă acesta înainta sau cei din jurul lui se dădeau în grabă înapoi.

– Cineva a fost doborât! a urlat agentul-șef.

Am urmărit mâinile agentului arătând spre un bărbat îmbrăcat într-un costum bleumarin, care zăcea la pământ cu fața în jos. „Oh, nu. Boyle!“ Avea fruntea lipită de caldarâm, iar fața îi era schimonosită în agonie. Se ținea de piept și se vedea cum sub el începu să se formeze o băltoacă de sânge.

– Cineva a fost doborât! strigă agentul-șef din nou.

M-am uitat în lateral căutându-l din priviri pe președinte. L-am descoperit chiar când jumătate din agenții îmbrăcați în combinezoane se repezeau la mica mulțime ce se bulucise deja în jurul său. Agenții înnebuniți se mișcau atât de repede, încât persoanele cele mai apropiate de Manning erau țintuite și lipite de el.

– Scoateți-l, acum! strigă un agent.

Împinsă înapoi și lipită cu spatele de Manning, soția președintelui executiv al NASCAR țipa.

– O striviți! urlă Manning, apucând-o de umăr și încercând s-o țină pe picioare. Dați-i drumul!

Agentilor din Secret Service nu le păsa. Înghesuiți în jurul președintelui, loveau mulțimea din față și din partea dreaptă. În avântul lor, nu mai țineau cont de nimic. Asemenea unui copac răpus de la rădăcină, mulțimea de oameni se înclină într-o parte, spre pământ. Președintele încă se mai zbătea s-o scoată pe soția președintelui executiv din vârtej, când explodă o lumină strălucitoare. Îmi amintesc cum se stinse blițul aparatului de fotografiat.

– ... Încât oamenii să poată să-i pună la încercare credința... încă mai răcnea trăgătorul în timp ce un grup separat de agenți îmbrăcați în combinezoane îl apucară strâns de gât... de mână... de păr.

Aparent cu încetinitorul, capul bondarului fu tras în spate, apoi corpul său, în timp ce încă două pocnituri răsunară în aer.

Am simțit o înțepătură în obrazul drept.

– ... Și să deosebească binele de rău! țipă bărbatul, cu brațele întinse în lateral precum Isus pe cruce, în timp ce agenții îl puneau la pământ.

Toți cei din jurul său și alți agenți formară un cerc strâns, fluturându-și armele semiautomate Uzi pe care le scosese din sacii de sport din piele și din rucsacuri.

M-am lovit cu palma peste obraz, încercând să omor insecta care mă ciupise. La jumătate de metru mai în față, mulțimea care-l înconjura pe președinte se prăvălise pe asfalt. Doi agenți o înșfăcară pe prima-doamnă, trăgând-o deoparte. Restul agenților continuau să împingă în stânga și-n dreapta, să lovească la întâmplare, să calce peste cei căzuți încercând să ajungă la Manning și să facă un scut uman în jurul lui.

Mă uitam cum băltoaca de sânge de sub Boyle devenise și mai mare. Capul îi zăcea acum într-un lichid alb ca laptele. Vomitase.

Din spatele grămezii formate în jurul președintelui, agentul-șef și încă un agent îmbrăcat la costum și cravată îl apucară pe Manning de coate și îl scoaseră din învălmășeală. Pe chipul

președintelui se putea citi numai durere. M-am uitat să văd dacă avea sânge pe costum, însă nu se vedea nici un strop.

Mărind pasul, agenții se îndreptară spre limuzină. Alți doi agenți mergeau chiar în spatele lor, ținând-o strâns pe prima-doamnă de subsuori. Eram singurul obstacol în calea lor. Am încercat să mă dau la o parte, însă nu suficient de rapid. Agentul-șef se izbiră cu toată puterea în umărul meu.

Căzând pe spate, m-am lovit de limuzină, cu fundul chiar deasupra roții din dreapta față. Încă vedeam totul cu încetinitorul de undeva din exteriorul corpului meu: pe mine încercând să-mi pastrez echilibrul... lovind cu mâna capota mașinii... și sunetul produs în momentul impactului. Sunetul era atât de deformat, încât mi se părea că aud ceva ciudat. Continuam să văd lumea în alb și negru. Totul cu excepția urmei roșii lăsate de palma mea pe tablă.

Confuz, mi-am dus mâna la obraz. Mi-am plimbat-o de-a lungul pielii, care era alunecoasă și umedă, și mă ustura în locul unde fusesem rănit.

– Dă-i drumul, nu mai sta! Țipă cineva.

Roțile au scrâșnit. Mașina țâșni brusc de pe loc. Iar limuzina plecă în trombă de sub mine. Asemenea unei cutii de cola uitate pe acoperiș, am alunecat pe spate și-am căzut în fund. În ureche simțeam un vâjâit asurzitor. Nu auzeam nimic altceva decât un sunet firav care-mi pulsa în obraz.

M-am uitat spre palmă și am văzut că pieptul și umărul drept îmi erau ude learcă. Și nu de apă. Ci de un lichid mai gros... Și mai închis la culoare... un roșu întunecat. „Oh, Doamne Dumnezeule, e de la mine...?”

Un alt bliț mă străfulgeră. Ce vedeam nu era numai culoarea roșie a sângelui meu. Acum era albastru... de la cravata mea... și galben... dungile galbene de marcaj de pe caldarâm. Un alt bliț a licărit și am simțit cum niște ace de culoare îmi înțepau ochii. Mașini de curse argintii, maro și vernil, stegulețe roșii, albe și albastre abandonate în tribune. Un băiat blond țipa ca din gură de șarpe pe rândul al treilea purtând un tricou cu Miami Dolphins. Și roșul...

roșul închis la culoare și vâscos pe care-l aveam întins peste tot, pe mână, pe braț și pe piept.

Mi-am atins obrazul din nou. Buricele degetelor s-au agățat de ceva ascuțit. Tare ca metalul – sau... era vreun os? Mi s-a întors stomacul pe dos de greață. Mi-am atins fața din nou apăsând ușor. Nici o reacție... „Ce-i în neregulă cu fața mea...?”

Alte două flash-uri de la blițuri mă orbiră cu lumina lor albă, și totul începu să se deruleze cu repeziciune prin fața ochilor mei. Timpul mă ajunsese din urmă cât ai zice pește, scurgându-se cu viteza luminii.

–Nu-i simt pulsul! strigă o voce de la distanță.

–Chiar în față, doi agenți ai Secret Service îmbrăcați la costum și cravată îl ridicaseră pe Boyle pe o targă și-l urcau în ambulanța oficială. Mâna dreaptă i se bălângănea, iar din palmă îi curgea sânge. Mi-am reamintit momentele de dinaintea plecării limuzinei. N-ar fi avut cum să se afle aici, dacă eu n-aș fi...

– I-am pus cătușe! Luați-l dracu' de-aici!

Ceva mai în stânga, mai mulți agenți strigau la oameni, dându-i pe rând la o parte ca să ajungă la trăgător. Mă aflam încă la pământ, eu și restul petelor de ulei, zbatându-mă să mă ridic și întrebându-mă de ce era totul atât de confuz și de încetoșat.

„Ajutor...” am strigat, deși nu mi-a ieșit nimic de pe buze.

Tribunele se mișcau asemenea unui caleidoscop. Am căzut pe spate, lovindu-mă de caldarâm, zăcând acolo, cu palma încă apăsând pe metalul alunecos din obraz.

– E cineva...?

Sirenele sunau, însă nu se auzeau mai tare. Ci mai încet. Încetul cu încetul începură să se atenueze. Ambulanța lui Boyle..., Mă lasă... mă lasă aici...

– Vă rog... de ce nu e...?

O femeie țipa într-un si minor perfect. Urletul ei străbătu mulțimea în timp ce eu mă uitam în sus la cerul fără nori al Floridei. „Artificii... trebuia să avem artificii. Albright o să fie negru de supărare...”

Sirenele aproape că nu se mai auzeau deloc. Am încercat să ridic capul, însă nu am putut. Am fost orbit de lumina unui ultim bliț și n-am mai văzut nimic.

„De... De ce nu mă ajută nimeni?”

În ziua aceea, Ron Boyle murise din cauza mea.

Opt ani mai târziu, avea să revină la viață.

2

Opt ani mai târziu

Kuala Lumpur, Malaysia

Unele cicatrice nu se vindecă niciodată.

– Doamnelor și domnilor, ex-președintele Statelor Unite, Leland Manning, anunță gazda noastră, viceprim-ministrul Malaysiei.

Mă crispez ușor la auzul acestor cuvinte. Să nu-i spui niciodată „ex“. Este „fostul“. *Fostul* președinte.

Vicepremierul repetă anunțul în mandarină, cantoneză și malaieză. Singurele cuvinte pe care le înțeleg de fiecare dată sunt: „Leland Manning...“ „*Leland* Manning...“ „Leland *Manning*“. După modul în care Manning se trage de lobul urechii și se prefacă că se uită în culise, este clar că singurele cuvinte pe care le aude el sunt „*ex-președintele*“.

– Uitați aici, domnule, îi spun, dându-i un dosar cu coperte de piele ce conține foile discursului său.

Am febră și doar ce-am aterizat, după un zbor de unsprezece ore spre Kuala Lumpur, pe durata căruia n-am dormit nici un minut. Din cauza diferenței de fus orar, am senzația că e trei dimineăta, dar asta nu-l afectează pe Manning. Președinții sunt făcuți ca să reziste toată noaptea. Însă nu și asistenții lor.

– Succes, adaug eu, dând la o parte cortina de culoarea vinului roșu de Burgundia, iar el își face apariția din partea dreaptă a scenei.

Mulțimea prezentă izbucnește în ovații, iar Manning flutură în aer dosarul cu discursul de parcă ar avea acolo codurile nucleare. Cândva, chiar le-am avut. Un consilier militar ne urma peste tot, purtând codurile într-o servietă de piele cunoscută drept *mingea de fotbal*.

În prezent, nu mai avem consilier militar... nici minge de fotbal... nici coloană oficială... nici staff prezidențial de mii de oameni care să trimită faxuri și limuzine blindate prin toată lumea pentru noi. Acum, în afară de câțiva agenți ai Secret Service, îl am pe președinte, iar președintele mă are pe mine.

La patru luni după tentativa de asasinat, președintele Manning pierdu șansa de a fi reales, iar noi a trebuit să părăsim cu toții Casa Albă. *Plecarea* a fost destul de dură și neplăcută – ne luau tot... slujbele, viețile, mândria – însă *de ce...* de ce a fost întrebarea care ne-a bântuit.

Pe durata investigațiilor Congresului în urma tentativei de asasinat, chițibușarii de pe Dealul Capitolului se străduiseră cu tot dinadinsul să atragă atenția asupra oricărei posibile greșeli de securitate săvârșite cu ocazia deplasării pe pista de curse, de la agentul Secret Service de la biroul local din Orlando care nu apucase să verifice toate informațiile primite cu două zile înaintea vizitei președintelui... până la inexplicabilele breșe care-i permisese trăgătorului să se strecoare prin cordonul de securitate... sau la faptul că în ziua evenimentului, medicul personal al președintelui comandase din greșeală rezerve de sânge dintr-o altă grupă decât trebuia pentru ambulanța ce deservea coloana oficială. Nici una dintre aceste greșeli nu contase. Însă existase una esențială.

După ce John Hinckley trăsese asupra președintelui Reagan în 1981, sondajele de opinie indicaseră că simpatia față de Reagan crescuse până la 73 de procente, cele mai bune rezultate pe care le atinsese pe durata celor opt ani în funcție. După întâmplarea aceea

de pe pista de curse, sondajele favorabile lui Manning scăzuseră drastic la 32 de procente. Și singura vinovată de toate astea era o amarăta de fotografie.

Fotografiile dăinuiesc după orice situație de criză. Chiar și în plin haos, fotografiile reușesc să apese pe buton și să immortalizeze momentul. Unele fotografii, precum cea a lui Jackie Kennedy în momentul împușcării lui JFK, exprimă o groază extremă. Altele, precum cea a lui Reagan, surprins clipind în timp ce era împușcat, nu fac decât să arate cât de puțin timp are cineva ca să reacționeze. Este singurul lucru pe care politicienii nu pot să-l manipuleze. Pot să-și manipuleze politicile, voturile... chiar și viața personală – însă fotografiile... fotografiile arareori mint.

Așa că atunci când am auzit despre fotografia cu pricina – fotografie făcută cu un aparat digital și înfățișându-l pe președintele Manning în timp ce urla, stând în spatele soției președintelui executiv al NASCAR... cu mâna pe umărul acesteia ca și cum el ar fi fost tras înapoi de cei din Service... și mai mult decât atât, încercând să o ajute și s-o ferească din calea mulțimii care o strivea – am crezut că vom avea procentele lui Reagan. Leul Americii urlând.

După care am văzut fotografia. Și la fel, toată America. Iar ei nu l-au văzut pe Manning împingându-o pe soția președintelui executiv *înainte*, din calea furiei mulțimii. L-au văzut pe președinte cum o trăgea în fața sa, lasându-se în jos în spatele ei ca înapoia unui scut. Am obținut o dezmințire de la soția președintelui executiv, care a încercat să explice că lucrurile nu se petrecuseră așa cum părea. Prea târziu. Pe pagina întâi a cinci sute de ziare se naștea Leul cel Laș.

– Rrr, șoptește Manning în microfon cu un zâmbet prefăcut, în timp ce cu ambele mâini apucă marginile podiumului de pe scenă.

Când fostul președinte Eisenhower zăcea pe patul de moarte, se uitase la fiul său și la unul din doctori și spuse: „Ridicați-mă“. Aceștia îl sprijiniseră și îl ridicaseră, după care Ike se plânsese: „Sunteți ditamai bărbații. Mai sus“. Îl sprijiniseră și îl ridicaseră și mai mult. Știa ce avea să urmeze. Murise peste câteva minute după

aceea. Toți președinții vor să iasă din scenă puternici. Manning nu era deloc altfel.

Imită din nou același râget, de astă dată chiar mai încet. De-abia după trei ani fusese în stare să facă gluma asta. Astăzi, primește cu ușurință râsetele și aplauzele, ceea ce se întâmplă când în deschiderea fiecărui discurs plătit apelează la ea.

Acum poate să facă glume. Publicul chiar așteaptă – nu pot să uite până când n-o faci tu însuși. Însă după cum învățasem pe durata primei mele săptămâni la post, doar pentru că președintele pare că râde, asta nu înseamnă că râde cu-adevărat. Manning pierduse mai mult decât președinția în ziua incidentului de pe pistă. Îl pierduse și pe unul dintre prietenii săi cei mai dragi. Când se trăseseră focurile de armă, președintele... eu însumi... Albright și toți ceilalți – ne prăbușiserăm cu toții la pământ. Boyle fusese singurul care nu se mai ridicase niciodată.

Încă mai văd băltoaca vâscoasă și rozalie ce se scurgea de sub el, în timp ce zăcea acolo cu fața în jos, lipită de caldarâm. Încă mai aud cum se trânteau cu putere ușile de la ambulanța sa, asemenea celor ale unei case de bani de la bancă... sirenele ce se estompau de parcă ar fi venit dintr-o gaură neagră... și hohotele de plâns întretăiate ale fiicei lui Boyle, luptându-se din răsuputeri să citească elogiul tatălui său la înmormântare. Aceasta fusese una dintre imaginile care mi se înrădăcinaseră cel mai adânc în memorie, și nu numai pentru că vocea ei era atât de tremurătoare, încât de-abia dacă putea să pronunțe cuvintele. Fiica lui, abia intrată la liceu, avea aceeași intonație ca și tatăl ei. Același șuierat al literei „s” precum cel al lui Boyle și același „o” scurt din Florida. Când închisesem ochii, mi se păruse că însăși stafia lui Boyle vorbea la propriul ceremonial funerar. După aceea, criticii care odinioară se folosiseră de arestările tatălui său ca să-l numească „lupul paznic la oi al administrației” de astă dată își ținuseră gura. Oricum, răul fusese deja făcut.

Funeraliile fusese televizate, desigur, fapt pe care-l apreciasem și eu, căci din cauza intervențiilor chirurgicale și a rănilor de la față fuseseșem țintuit la pat și privisem totul din salonul meu de

spital. Foarte ciudat, mi se păruse chiar mai rău decât dacă aș fi fost acolo, mai ales atunci când președintele se ridicase ca să prezinte elogiul final.

Manning învăța întotdeauna pe de rost primele rânduri ale discursurilor sale – o cale mai bună de a-și privi publicul direct în ochi. Însă în ziua înmormântării... Atunci fusese altfel.

Nimeni altcineva nu văzuse asta. Pe podium, președintele își ținuse pieptul scos în afară și umerii trași în spate într-o tentativă vădită de a-și etala puterea. Se uitase la reporterii care erau aliniați lângă pereții din spate ai bisericii extrem de aglomerate. Apoi la rude și prieteni. La cei din stafful său. La soția lui Boyle și la fiica acestuia, care se zguduia de plâns.

– Haide, șefu’, am șoptit eu din camera de spital.

Fotografiile Leului cel Laș fusese deja publicate. Știam cu toții că asta era sfârșitul mandatului său prezidențial, însă, în acel moment, nu era vorba decât de moartea prietenului său.

„Stăpânește-te”, îl imploram în propria rugăciune nerostită.

Manning își lipise buzele și le țuguiașe un pic, de parcă și-ar mai fi acordat un răgaz de gândire. Ochii săi de un cenușiu ca de catifea se îngustaseră. Știam că memorase primul rând al discursului. Memora fiecare prim rând în parte.

„Haide, poți s-o faci...” am adăugat.

Și chiar atunci președintele Manning se uitase în jos. Și citise primul rând al discursului.

Nu se auzise nici un icnet de surprindere din partea audienței. Nu se scrisese nici măcar un singur articol despre acest lucru. Însă eu știam. Și la fel și cei din staff, pe care îi văzusem cum strânseseră rândurile în mod imperceptibil atunci când camera de luat vederi își mutase imaginea spre mulțimea din biserică.

În aceeași zi, pentru a ne mai răsuci o dată cuțitul în rană, bărbatul care-l omorâse pe Boyle – Nicholas „Nico” Hadrian – declarase că, deși trăsesese mai multe focuri de armă asupra președintelui, nu intenționase defel să-l lovească, și că fusese doar un avertisment legat de ceea ce el numea „intenția cultului masonic secret de a prelua controlul asupra Casei Albe în numele

lui Lucifer și al hoardelor acestuia din iad“. Nu mai este nevoie să spunem că, ulterior, în regim de urgență, Nico fusese internat la Spitalul St. Elizabeths din Washington, D.C., unde se află până în ziua de azi.

În sfârșit, moartea lui Boyle reprezentase cea mai gravă criză cu care ne confruntaserăm vreodată... un moment în care apărea, în cele din urmă, ceva mai important decât Casa Albă. Această tragedie comună ne apropiase pe toți. Iar eu o urmărisem de unul singur dintr-un salon de spital cu singurul ochi cu care puteam să văd.

– Este foarte amuzant, spune vicepremierul malaysian, un bărbat în vârstă de cincizeci și ceva de ani cu un ten ușor acneic.

Pare aproape surprins și ni se alătură mie și lui Mitchel, unul dintre agenții Secret Service, în culise. Se uită atent la Mitchel, după care se oprește în fața mea și se întoarce din nou ca să studieze profilul președintelui aflat pe podium. După atâta amar de vreme petrecu în umbra Președintelui, n-o iau ca pe ceva personal.

– Lucrați de mult cu președintele? întrebă viceprim-ministrul, blocându-mi în continuare câmpul vizual.

– De aproape nouă ani, șoptesc eu.

Pare o perioadă lungă de timp pentru a fi doar asistent, însă oamenii nu înțeleg asta. După ce se întâmplase... după ceea ce făcusem... și ceea ce *provocasem*... nu-mi păsa ce spuneau psihologii. Dacă n-aș fi fost eu, Boyle nu s-ar fi aflat niciodată în limuzină în ziua aceea. Și dacă n-ar fi fost acolo... am închis ochii și m-am concentrat din nou vizualizând lacul din tabăra în care mă duceam vara. Exact așa cum mă învățase terapeutul. Te ajută pe moment, însă, așa cum îmi dădusem seama în spital, nu schimba deloc adevărul adevărat.

Cu opt ani în urmă, când Boyle urla la mine, *știam* că președintelui i-ar fi fost imposibil să discute cu el pe durata unei călătorii de două minute. Însă în loc să-i închid gura și să-l reprogream pur și simplu, evitasem toată bătaia de cap și-i aruncasem acel os după care știam că aleargă. Și fusesem al dracului de satisfăcut de ceea ce făcusem. Fluturându-i faza cu președintele

doar pentru a-mi ușura treaba. Decizia aceea îl costase viața pe Boyle. Și-o distrusese și pe-a mea.

Singurele vești bune, ca întotdeauna, veneau de la Manning. Atunci când majoritatea asistenților părăsesc postul, au o grămadă de oferte de muncă. Eu, unul, n-avusem nici una. Până când Manning fusese destul de cumsecade ca să mă invite din nou să fac parte din echipa sa. După cum am mai spus, oamenii nu înțeleg. Chiar și-n afara Casei Albe, aceasta rămâne o oportunitate pe care o ai doar o dată în viață.

– Apropo, Wes, ne întrerupe Mitchel, ai aflat până la urmă dacă au găsit mierea pentru ceaiul președintelui? Știi că-i trebuie pentru gât.

– M-am ocupat deja de asta, răspund eu, ștergându-mi fruntea cu palma.

Sunt prins la mijloc între căldura de la reflectoarele din încăperea și febra care mă chinuiește. Sunt pe punctul de a leșina. Nu contează. Președintele are nevoie de mine.

– Ar trebui să fie în mașină când terminăm aici.

Ca să mai verific încă o dată, îmi scot din buzunar telefonul cu emisie prin satelit și formez numărul șoferului nostru de-afară, tot din cadrul Secret Service.

– Stevie, sunt eu, Wes, îi spun când îmi răspunde. A ajuns mierea aia acolo?

La capătul opus al firului, tăcere.

– Glumești, nu?

– A ajuns sau nu? spun, extrem de serios.

– Da, Wes – mierea aia atât de importantă a sosit și-o am sub ochi chiar acum – am auzit că în cartier mișună o gașcă de bondari.

Face o pauză, sperând că o să intru în joc și o să-i gust poanta.

Rămân tăcut.

– Altceva, Wes? întrebă el sec.

– Nu... deocamdată asta-i tot.

Practic pot să-mi închipui cum își dă ochii peste cap în timp ce închid telefonul – nu sunt un imbecil. Știu ce se vorbește despre mine. Însă nu ei sunt cei care încă mai văd băltoaca de sânge de

sub Boyle de fiecare dată când trece o ambulanță. Manning și-a pierdut al doilea mandat la președinție și cel mai bun prieten, dar eu am pierdut ceva mult mai personal. Exact cum se întâmplă cu un acrobat care evoluează la trapez și cade în timp ce execută un triplu salt. Chiar și atunci când oasele ți s-au vindecat și totu-i în regulă... chiar și când te pun din nou la treabă la înălțime, poți să te arcuiești și să te răsucești cât de tare vrei, o să mai dureze ceva timp până să zbori la fel de sus ca înainte.

– ... Deși încă-i mai pot face să-mi spună domnule *președinte*, glumește Manning pe scenă.

Publicul izbucnește în râs. Sunt șapte sute de angajați de top de la Tengkolok Insurance Corporation, a patruzeci și treia dintre cele mai mari companii din Malaysia. Partea bună este că ne plătesc 400 000 de lire sterline plus călătoria la bordul unui avion particular pentru un discurs de cincizeci și șapte de minute și o scurtă sesiune de întrebări, desigur. După cum mi-a spus odată un reporter de la *Newsweek*, perioada postprezidențială este asemenea unei emisiuni de succes în prime-time: mai puțin vizibilă, însă mult mai profitabilă.

– Le place de el, îmi spune viceprim-ministrul.

– Are ceva experiență în fața maselor, vine replica mea.

Continuă să-și mențină ochii ațintiți asupra profilului președintelui, ce se reliefează pe fundal, fără să priceapă gluma. Din acest unghi, modul în care Manning indică hotărât cu degetul spre audiență îl face să pară din nou în formă, gata de luptă. Lumina spoturilor din tavan îi dă o strălucire angelică... subțindu-i cele șapte kilograme și jumătate în plus și îndulcindu-i fiecare trăsătură în parte, de la bărbia ascuțită până la pielea netedă. Dacă n-aș fi fost atât de conștient de situație, m-aș fi putut crede din nou la Casa Albă, uitându-mă la el prin crăpătura ușii laterale de la Biroul Oval. Exact cum făcuse el, la rândul său, în camera mea de spital.

Am stat acolo aproape o jumătate de an. În primele luni, în fiecare zi mă suna cineva de la Casa Albă. Însă când am pierdut alegerile, stafful dispăruse și odată cu el și asemenea apeluri

telefonice. Până atunci, Manning avusese toate motivele să facă la fel și să uite de mine. Știa ce făcusem. Știa de ce Boyle se aflase în limuzină. Însă în loc de asta, mă chemase înapoi. După cum mă învățase în ziua aceea, loialitatea conta. Și încă mai contează. Chiar și după Casa Albă. Chiar și aici în Malaysia. Chiar și la o conferință pe tema asigurărilor.

De-abia mă mai țin pe picioare de somn. Strâng din dinți și mă chinui să nu casc.

– Te plictisești? mă întreabă viceprim-ministrul, în mod clar iritat.

– N-nu... nu deloc, mă scuz, cunoscând prima regulă a diplomației. Nu-i vorba decât... de diferența de fus orar... doar ce-am coborât din avion, așa că încă încerc să mă adaptez...

Înainte să termin, se întoarce spre mine:

– Ar trebui...

Văzându-mi fața, renunță. Nu prea mult timp. Însă suficient cât să se holbeze.

În mod instinctiv, încerc să zâmbesc. Unele lucruri nu le poți schimba. Jumătatea din stânga a buzei de jos o ia în sus, iar jumătatea din dreapta rămâne flască, nemișcată în raport cu restul feței.

Boyle fusese doborât în ziua aceea pe pistă. Însă nu fusese singurul care fusese lovit.

– ... Ar trebui să iei niște melatonin, se bâlbâie viceprim-ministrul, holbându-se încă la urmele acum mai estompate de pe obrazul meu.

Cicatricele se încrucișează precum șinele de cale ferată care formează un nod. La început, când se întâmplase nenorocirea, erau vineții. Acum sunt puțin mai roșii decât pielea mea palidă și albă ca varul. Dacă te uiți însă, nu poți să le ratezi.

– Melatonin, repetă el, uitându-se de astă dată în ochii mei.

Se simte prost pentru că se holbase atât de evident. Însă nu poate face nimic. Îmi aruncă iarăși o privire scurtă, după care se mai uită a doua oară la gura mea, care este ușor căzută pe partea

dreaptă. Majoritatea oamenilor cred că-am avut o minipareză. După care văd cicatricele.

– E foarte bun pentru oboseala provocată de diferențele de fus orar, adăugă el ațintindu-și din nou ochii asupra mea.

Glonțul care-mi trecuse prin obraz fusese un Devastator – făcut special ca să fractureze tot ce găsește în cale la impact și să facă praf toată pielea în jur, în loc să treacă direct prin ea. Și exact asta se întâmplase când ricoșase de pe capota blindată a limuzinei, făcându-se bucatele și împroșcându-mi fața. Fusese o lovitură directă, și ar fi putut să fie mai curată, căzuseră de acord doctorii, însă în realitate fusese ca o duzină de minirachete care-mi găuriseră obrazul. Pentru a face ca durerea să fie maximă, Nico mersese până într-acolo încât preluase un artificiu de la sinucigașii cu bombă din Orientul Mijlociu, care-și înmuiau gloanțele și bombele în otravă de șoarece, deoarece aceasta acționează ca un diluant al sângelui și te face să sângerezi extrem de mult. Funcționase și din punctul ăsta de vedere. Până în momentul în care cei din Secret Service veniseră să mă ridice, eram atât de plin de sânge încât mă acoperiseră, crezând că murisem.

Impactul îmi afectase nervul facial, despre care am aflat foarte repede că are trei ramuri: prima îi asigură funcționalitatea nervului la nivelul frunții... a doua îți controlează obrații... iar a treia, unde fusesem atins, se ocupă de gură și de buza de jos. Din cauza asta aveam gura căzută, buzele se lipeau una de alta într-o parte când vorbeam, iar zâmbetul mi-era la fel de flasc ca al unui pacient tratat de dentist cu Novocaină. Mai mult, nu pot să beau cu paiul, să fluiet, să sărut (nu că așa avea beneficiare pentru asta), să strâng din dinți sau să-mi mușc buza de sus, ceea ce necesită un efort mai mare decât crezusem vreodată. Cu toate acestea, pot să supraviețuiesc și-n condițiile astea.

E genul acela de privire insistentă care mă întristează total.

– Melatonin, ha? întreb eu, întorcându-mi capul astfel încât să-l fac să-și piardă priveliștea.

N-ajută cu nimic. Fața este cea care ne rămâne în memorie. Este identitatea noastră. Ne arată cine suntem. Și ce-i mai rău dintre

toate, două treimi din comunicarea față-n față se bazează pe expresiile faciale. Dacă pierzi toate acestea – ceea ce mi s-a întâmplat mie – efectul este devastator în plan social, după cum se apreciază în lumea cercetătorilor de profil.

– L-am încercat acum câțiva ani – poate că o să-l mai încerc o dată.

– Cred că-ți va plăcea, spune viceprim-ministrul. Te ajută să te simți bine.

Se întoarce din nou la silueta luminată a președintelui, însă deja sesizez schimbarea survenită în vocea sa. Este subtilă, însă nu lasă loc de dubii. N-ai nevoie de un translator ca să înțelegi compasiunea în vocea cuiva.

– Ar trebui... să mă duc să verific cum stă treaba cu mierea și ceaiul, spun eu, îndepărtându-mă de lângă vicepremier.

Nu se deranjează să se mai întoarcă.

Ies în întunericul culiselor din Performing Arts Center, mă strecoar printre un palmier confecționat din ziere lipite straturi-straturi și o stâncă enormă, foarte zimțată, făcută din plastic și spumă poliuretanică – ambele piese de recuzită la *Regele-Leu*.

– ... Iar țările se uită la Statele Unite într-o manieră pe care nu putem s-o subestimăm... spune Manning când, în cele din urmă, trece la partea mai serioasă a discursului său.

– „... Chiar și acum, când suntem huliți în atât de multe colțuri ale lumii“, șoptesc de unul singur.

– ... Chiar și acum, când suntem huliți în atât de multe colțuri ale lumii... continuă președintele.

Paragraful acesta îmi spune că mai are patruzeci și unu de minute până ajunge la minutul cincizeci și șapte al discursului, incluzând și cele treizeci de secunde în care o să-și dregă glasul și o să ia o pauză de trei secunde pentru a arăta că vorbește extrem de serios. O grămadă de timp pentru a lua o scurtă pauză.

Lângă ușa din spatele scenei se află un alt agent al Secret Service, Jay. Are nasul cărn, e destul e bine clădit fără a fi însă prea înalt și are cele mai feminine mâini pe care le-am văzut vreodată.

Dând din cap în semn de salut, se prinde că am fața lucioasă din cauza transpirației.

– Te simți bine?

Ca toți ceilalți, se uită rapid la cicatricile mele.

– Sunt cam obosit. Zborurile astea până-n Asia mă termină.

– Am fost cu toții în avionul ăla, Wes.

Tipic pentru cei din Service. Nici un pic de compasiune.

– Ascultă, Jay, mă duc să verific dacă a ajuns mierea președintelui, OK?

În spatele meu, pe scenă, președintele își drege glasul. Unu... doi... trei...

În momentul în care începe să vorbească, deschid larg ușa metalică izolată fonic și o iau în jos pe un hol lung, din blocuri de ciment, cu lumini fluorescente de neon, care duce până dincolo de camerele folosite ca garderobă. Treaba lui Jay este să contracareze orice amenințare pe care o consideră reală sau nu. Cu patruzeci de minute rămase la dispoziție, singura chestie pe care trebuie să o contracarez eu este propria oboseală. Norocosul de mine, mă aflu într-un loc perfect pentru a mă lua la trântă cu ea.

În dreapta mea, pe holul acesta gol, este o cameră pe care scrie „Garderoba 6“. Am văzut-o atunci când am intrat. Trebuie să existe o canapea sau cel puțin un scaun acolo.

Apuc mânerul sferic de la ușa, însă nu se răsucește. La fel ca și garderoba 5 de vizavi. „La dracu’“. Cu atât de mulți agenți, probabil că le încuiaseră din motive de securitate.

Zigzagând în sus pe hol, pendulez între garderoba 4... 3... 2. Încuiată, încuiată, încuiată. Singura care a rămas este numărul 1. Partea proastă e că pe ușa este lipită o hârtie pe care scrie:

A SE FOLOSI NUMAI ÎN CAZ DE URGENȚĂ

„A se folosi numai în caz de urgență“ este codul folosit de noi pentru camera privată destinată președintelui. Majoritatea oamenilor cred că este un loc de relaxare. Noi o folosim pentru a-l ține la distanță de mulțimea de oameni care vor să-i strângă mâna și să se

fotografieze cu el, inclusiv de gazde, care sunt întotdeauna cele mai groaznice dintre toți. „Vă rog, încă o fotografie, domnule președinte.“ Plus că încăperea are telefon, fax, fructe, tot felul de gustări, multe buchete de flori (pe care nu le cerem niciodată, însă ei le trimit totuși), apă plată, ceai Bailao și... după cum văzusem mai devreme... o anticameră dotată cu o canapea și două perne super comode.

Mă uit înspre celelalte încăperi, după care-mi întorc privirea la ușa metalică, închisă, care duce spre scenă. Jay este de partea cealaltă. Chiar dacă l-aș ruga, n-am nici o șansă să deschidă celelalte camere. Mă întorc la cea cu semnul de „Urgență“. Capul parcă-mi arde, corpul mi-e ud flească. Nimeni n-o să bage vreodată de seamă (mulțumită ție, izolare fonică). Plus că am la dispoziție peste jumătate de oră până când discursul președintelui se va... Nu. Nu, nu, nu. În nici un caz. Acesta-i spațiul privat al președintelui. Nu-mi pasă dacă n-o să bage de seamă. Sau să audă. Nu-i corect să intru în camera aceea așa, pur și simplu.

Însă chiar când mă întorc ca să plec, surprind câteva raze de lumină ce se preling pe sub ușa. Se face întuneric după care se luminează. Asemenea unei umbre în mișcare. Problema este că încăperea ar trebui să fie goală. Așa că cine mama naibii ar...?

Întinzând mâna direct spre mânerul ușii, îl acționez scurt și energic. Dacă asta-i nebunul ăla cu autograful din parcare... Ușa se deschide cu un simplu clic.

O deschid larg și mă izbește mirosul de flori proaspete. După care aud zăngănitul neplăcut al metalului pe sticlă. Urmărind de unde vine sunetul, mă întorc spre măsuta de cafea cu tăblie de sticlă, aflată în partea stângă a încăperii. Un bărbat mai în vârstă, chel, în costum fără cravată se freacă la fluierul piciorului, acolo unde s-a lovit. Stă într-un picior, însă nu se oprește din mișcare. Vine în grabă direct spre mine.

– Îmi pare rău, am greșit camera, spune el ușor afectat cu un accent pe care nu reușesc să-l localizez.

Nu britanic, dar într-un fel european. Își ține capul în jos, însă speră ca prin mișcarea săltăreață a umărului său să mă împingă înapoi în cadrul ușii. Fac un pas în fața lui, tăindu-i calea.

– Pot să vă aj...?

Se izbește de mine cu viteză maximă, lovindu-mă în umăr. Trebuie să aibă vreo cincizeci de ani și e mai puternic decât pare. Mă trag ușor în spate, mă prind de tocul de la ușă și încerc să rămân în picioare în fața lui.

– Ești nebun? întreb.

– Îmi pare rău... asta a fost... am greșit camera, insistă el, ținându-și în continuare capul în jos și încercând din nou să iasă.

Modul în care se bălbâie și-și târăște picioarele mă face să încep să mă gândesc că are mai multe probleme decât simplul fapt că se află într-o cameră greșită.

– Aceasta este o încăpere privată, îi spun. Unde-ați fi vrut să...?

– La baie, insistă el. Cautam baia.

Este o scuză rapidă, dar nu prea bună. Se afla aici de prea mult timp.

– Auziți, trebuie să chem Secret Ser...

Își ia elan și se repede spre mine fără nici un alt cuvânt. Mă aplec în fața ca să-l întâmpin. Exact pe asta contează și el.

Mă aștept să se izbească în mine. Dar își întoarce piciorul în lateral, își apasă călcâiul cu putere pe degetele de la piciorul meu stâng și mă apucă de încheietură. Deja cad în față. Mă trage și mai tare de încheietură, aplecându-mă în jos și lăsând inerția să se ocupe de restul. Asemenea unui titirez, mă răsucesc și mă deplasez înapoi spre mijlocul camerei, complet dezechilibrat. În spatele meu... măsuta...

Ating cu partea din spate a gambelor marginea metalică, iar gravitația mă face să plonjez pe spate direct spre tabla de sticlă. Îmi agit brațele încercând să împiedic căderea. Nu ajută la nimic.

În timp ce ating sticla cu fundul, strâng din dinți și mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Sticla trosnește asemenea porumbului când faci floricele, după care se face țandări, într-un vârtej de cioburi. Măsuta de cafea e mai mică decât o cadă de baie și, în timp

ce mă prăvălesc pe spate, lovesc cu capul cadrul metalic din exterior. Simt în șira spinării un șoc urmat de durere, însă ochii îmi sunt încă ațintiți spre ușă. Îmi ridic gâtul ca să văd mai bine. Străinul a plecat deja... dar după aceea... în timp ce mă holbez la cadrul gol al ușii, acesta își vâra capul înapoi. Aproape ca și cum m-ar verifica.

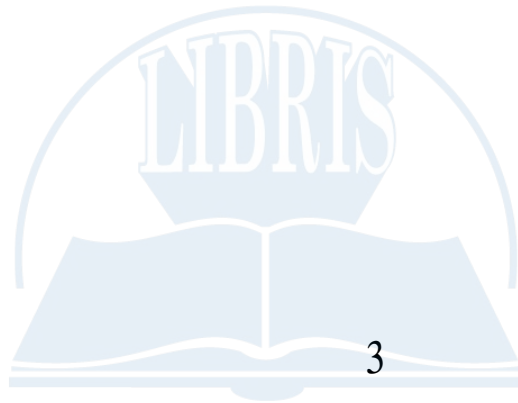
Acesta-i momentul în care privirile ni se încrucișează. Avem contact vizual.

„Oh, Doamne Dumnezeule!“ Simt că mă ia cu leșin.

– E... E...

Fața îi e diferită... nasul mai rotund... obrajii mai ascuțiți. Am crescut în Miami și mi-e ușor să recunosc o operație estetică. Însă nu pot să mă înșel cu privire la ochii ăia – căprui cu o pată de culoare bleu-deschis... Tipul asta... a murit acum opt ani...

Tipul asta era Boyle.

– Stai!

Dispare într-o clipită, luând-o pe hol în stânga – în direcție opusă față de ușa unde se află Jay. Boyle – sau cine-o fi – este foarte isteț.

Apuc marginile măsuței de cafea și încerc să ies de-acolo, cu soldul și genunchii lipiți de cioburile de sticlă, în timp ce mă răsucesc în loc. Împleticindu-mă, mă grăbesc s-o iau spre ușă, complet aplecat în față. Sunt atât de dezechilibrat, încât practic mă prăvălesc prin cadrul ușii, înapoi în holul care este în întregime gol.

Și de-abia dacă are un avans de cinci secunde. E mai mult decât suficient.

Din nou în picioare, văd cum capătul îndepărtat al holului face un cot spre stânga. La distanță, se aude o ușă metalică trântindu-se cu zgomot. La naiba! Fug cât pot de repede, ținându-mi dinții strânși ca să evit hiperventilația respiratorie. Însă știu deja ce urmează. Întorcând după colț, văd că holul se termină cu încă două uși metalice izolate fonic. Cea din dreapta dă înspre un șir de scări pentru ieșire în caz de urgență. Cea aflată în față dă afară. Dacă am fi fost la Casa Albă, am fi avut doi tipi din Secret Service care să stea de pază. Însă pentru un fost președinte, abia dacă există suficienți oameni ca să acoperim intrările care duc înspre scenă.

Deschid larg ușa din dreapta. Când se lovește de perete, ecoul unei bufnituri scăzute se aude pe casa scării din beton. Îmi țin

respirația și ascult dacă nu cumva se aud pași... mișcare... orice altceva. Tot ce aud este doar liniștea din jur.

Întorcându-mă brusc înapoi, acționez cu putere bara metalică a ușii rămase, care se răsucesc larg și mă aruncă în aerul malaysian, cald și plăcut. Singura lumină de pe alee provine de la luminile farurilor unui Chevy Suburban negru, având parcă un zâmbet metalic și o căutătură de un alb strălucitor. În spatele Suburbanului este limuzină albă, arătoasă, de genul cu care se duc puștii la balul de absolvire a liceului. Cea care ne va duce înapoi la hotel.

– S-a întâmplat ceva? strigă un agent cu părul șaten tuns scurt înaintând spre partea din față a Suburbanului.

– Nu... sigur că nu, spun eu, înghițind greu și știind că-i mai bine să nu-l fac să intre în panică.

Sar ultimele trepte, cu inima bătându-mi atât de tare, încât o simt de parcă e gata să-mi sară din piept. Continui să scanez aleea. Nimic, cu excepția unor coșuri de gunoi goale, a câtorva motociclete ale poliției și a minicoloanei oficiale.

Scările...

Mă întorc înapoi spre cadrul ușii, însă e deja prea târziu. Ușa se trânteste cu un bubuit puternic, închizându-se pe dinauntru.

– Stai liniștit, strigă agentul. Am cheia.

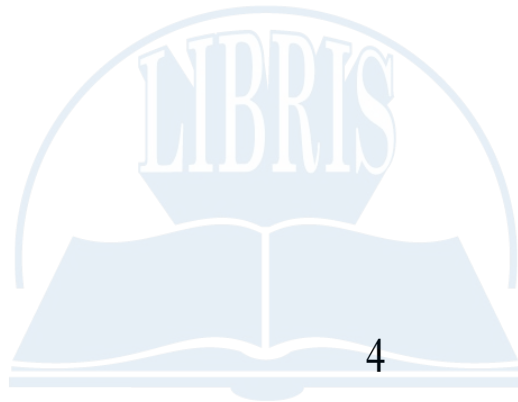
Urcă în grabă scările și răsucesc pe deget inelul de la chei.

– Manning este încă în grafic? întreabă el.

– Îhî... este perfect... chiar la fix...

Agentul mă studiază cu atenție, căutând printre cheile pe care le are.

– Sigur te simți bine, Wes? întreabă el, trăgând de ușă ca să se deschidă în timp ce eu mă năpustesc înauntru. Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

A plecat deja de mult timp.

Peste jumătate de oră, după ultima întrebare pusă președintelui („Vă e dor de Casa Albă?“), stau în spatele limuzinei, încercând să-i ghicesc starea de spirit.

– Mulțimea a fost foarte binevoitoare, începe Manning.

Ceea ce înseamnă că „a fost indiferentă“.

– De acord, îi răspund.

Asta înseamnă: „Am înțeles“. Discursurile peste hotare sunt întotdeauna grele – audienței îi scapă jumătate din glume, iar Manning are o strângere de inimă fiindcă nu se mai oprește activitatea din întreaga țară la sosirea sa.

Pe scaunele din față ale mașinii, doi dintre băieții noștri din Secret Service tac chitic, fără ca măcar să șoptească ceva în stațiile radio. Asta înseamnă că sunt nervoși. Când mă întorsesem la Arts Center, raportasem că văzusem pe cineva pe lângă garderobe. Când îmi ceruseră să le fac o descriere a persoanei, le spuseseam tot ce văzusem, deși omiseseam culoarea ochilor și faptul că semăna cu Boyle. „Oh, da, era adjunctul decedat al șefului staffului, îngropat acum opt ani de zile.“ Există o linie clară de demarcație între a fi prevăzător și a părea complet nebun.

În timp ce mașina noastră se oprește lin în față la Palace of the Golden Horses – cel mai luxos hotel din Asia, super decorat cu imagini cu cai – trei valetți diferiți deschid ușa limuzinei.

– Bine ați revenit, domnule președinte.

Știau cum să se comporte când aveau de-a face cu VIP-urile. Palatul are optsprezece lifturi și încă șaptesprezece scări diferite care facilitează accesul în interior. Ultima oară când fusesem aici, folosisem cel puțin jumătate din ele. Iar astăzi le cerusem celor din Secret Service să ne ducă direct la intrarea principală.

– *Uite-l... Uite-l acolo...* izbucniră simultan mai multe voci, când am ajuns în holul principal de la intrare.

Un grup de turiști americani arată deja cu degetul spre el, căutându-se de pixuri și creioane în borsetele de la brâu. Fuseserăm văzuți, ceea ce era și scopul nostru. Tipul din Secret Service se uită la mine. Eu mă uit la Manning. El trebuie să decidă, deși cunosc deja răspunsul.

Președintele dă ușor din cap, în semn de aprobare, prefăcându-se că le face o favoare. Însă indiferent de cât de repede își reprimă zâmbetul, eu i-l văd sub masca de seriozitate afișată. Ori de câte ori foștii președinți călătoresc peste hotare, CIA aranjează o scurtă sesiune de autografe, care îl face pe fostul președinte să se simtă ca atunci când era activ, cu un program încărcat, mereu în centrul atenției. Acesta-i motivul pentru care toți foștii președinți iubesc călătoriile în străinătate. Însă când îți lipsește atât de acut adrenalina pe care ți-o dă atenția acordată de cei din jur, nu există nici un remediu mai bun decât o scurtă întâlnire cu fanii care te adoră.

Asemenea Mării Roșii înaintea lui Moise, agenții se dau la o parte, lăsându-i președintelui un culoar deschis de-a lungul salii placate cu marmură. Scot din geanta cu minuni o duzină de fotografii lucioase și un marker, și i le dau lui Manning. Chiar avea nevoie de asta. Bine ai revenit, șefu’!

– Puteți să scrieți: „Pentru *Bobby-boy?*“ Așa pur și simplu, Bobby-boy? întrebă un bărbat cu niște ochelari supradimensionați.

– Deci, de unde sunteți? spune Manning, făcând ceea ce face el cel mai bine.

Dacă aș fi vrut, aș fi putut să stau alături de președinte și să-i ajut pe cei din Secret Service să mențină ordinea în mulțimea formată în jurul lui. În loc de asta, mă dau înapoi, mă strecur în

spatele oamenilor și mă îndrept spre recepția situată chiar sub giganticul dom aurit cu cai în galop pictați pe el.

Chestia asta mă roade încă de când Boyle dispăru pe coridorul acela. Nu sunt sigur cum a ajuns în culise, însă, dacă încercă să ajungă în preajma președintelui, mai are doar un singur alt loc unde să încerce asta.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule? mă întrebă o asiatică frumoasă într-o engleză perfectă.

Spre cinstea ei, își aruncă privirea rapid asupra cicatricelor mele, însă fără să zăbovească prea mult.

– Sunt cu președintele Manning, îi spun eu, sperând să ung roțile.

– Normal că sunteți, domnule Holloway.

Știu că lăsăm o grămadă de cărți de vizită peste tot, totuși rămân profund impresionat.

– Cu ce vă putem fi de folos? întrebă ea.

– Vedeți... încerc să dau de urma unuia dintre prietenii președintelui. Ar trebui să se întâlnească cu noi diseară, și nu voiam decât să văd dacă nu cumva s-a înregistrat la dumneavoastră... sub numele Boyle.

Apăsând pe butoanele tastaturii, nici măcar n-a făcut o pauză la auzul numelui. Hotelurile scumpe din Malaysia sunt bune, însă nu atât de bune.

– Îmi pare rău, domnule, însă n-avem pe nimeni înregistrat sub numele de Boyle.

Nu sunt surprins.

– Dar ce ziceți de un Eric Weiss? întreb eu.

Acesta era numele fals pe care-l folosea Boyle pe vremea când lucram la Casa Albă și nu voia ca reporterii să ne ia urma și să ne hărțuiască prin hoteluri.

– Eric Weiss? repetă ea.

Dau din cap aprobator. Acesta-i numele real al lui Houdini – o glumă stupidă de-a lui Boyle, care colecționa postere cu bătrânul magician. Însă să se întoarcă din morți? Nici măcar lui Eric Weiss n-ar fi putut să-i iasă atât de bine scamatoria asta.

– Îmi pare rău, n-avem nici un Eric Weiss, spune ea.

Arunc o privire spre președinte. Încă mai are cel puțin trei autografe de dat.

– De fapt, puteți să mai încercați încă un nume: numele de familie Stewart, prenumele Carl.

– Carl Stewart, repetă ea, tastând numele la calculator – este la plesneală, fără îndoială – cele două prenume ale tatălui președintelui, și totodată numele de cod pe care obișnuiam să-l folosim la hotel pentru președinte după ce îmi începusem slujba la Casa Albă, chiar înainte ca Boyle să fie...

– Carl Stewart, spune cu mândrie recepționera, îl am chiar aici.

Simt cum îmi îngheață sângele în vene. Numele asta de cod îi era rezervat președintelui în timpul vechilor noastre călătorii ca modalitate de a ascunde camera în care se afla. Nimeni nu știa numele asta de cod. Nici măcar prima-doamnă.

– Pe bune?

Ea se holbează la ecran:

– Însă în conformitate cu ce scrie aici, a părăsit hotelul cam acum o oră. Îmi cer scuze, domnule – se pare că doar ce l-ați ratat.

– Aveți adresa lui? A plătit cu carte de credit?... Întrebările îmi ies din gură chiar înainte de a mă putea controla. Adică vreau să spun... că noi... speram să putem să plătim în locul său, adaug, lăsând-o mai moale în cele din urmă. Știți și dumneavoastră, din partea președintelui.

Se uită la mine contrariată. Acum crede că sunt nebun. Cu toate astea, verifică datele de pe ecran.

– Îmi pare rău, domnule. Aici îmi apare că a plătit cu bani gheață.

– Dar adresa lui de-acasă? Vreau doar să fiu sigur că nu-i vorba de alt Carl Stewart, și adaug și-un răs pe măsură, ca s-o împac și s-o fac să se mai destindă.

Acesta-i momentul în care-mi dau seama că femeilor din Malaysia nu le place să le râzi în față.

– Domnule, informațiile clienților noștri de ordin personal...

– Nu-s pentru mine, sunt pentru *el*, și-i fac semn în spate, spre fostul președinte al Statelor Unite și cei trei bodigarzi înarmați. Așa că mizez pe cartea asta.

Recepționera se forțează să afișeze un zâmbet chinuit. Se uită peste umăr. Nu-i nimeni în jur cu excepția noastră. Citind de pe ecran îmi spune:

– Domnul Stewart locuiește la... Via Las Brisas, nr. 3965 – Palm Beach, Florida.

Mi se înmoaie picioarele. Mă apuc de blatul de marmură ca să nu mă clatin. Țasta nu-i nici un cod. Asta-i adresa proprie și personală, de-acasă, a președintelui Manning. Numai familia cunoaște adresa asta. Sau prietenii vechi.

– Domnule, vă simțiți bine? întrebă recepționera sesizându-mi paloarea.

– Îhî... mă simt perfect, spun eu, forțându-mi vocea să sune firesc.

Asta nu mă face să mă simt mai bine. Capul mi se învârte cu o asemenea repeziciune, încât abia dacă mă pot ține pe picioare. Boyle... sau indiferent cine era... nu fusese doar în garderoba aceea... fusese *aici* noaptea trecută. Așteptându-ne. După toate probabilitățile, l-ar fi așteptat și pe președinte, dacă nu l-aș fi văzut eu.

Trec în revistă momentele petrecute în culise pe durata discursului. Zăngănitul metalic produs când se lovise de măsuta de cafea. Privirea panicată. Până acum, mă gândisem că atunci când îl văzusem era pe punctul de a da o spargere. Acum însă... stând aici noaptea trecută... și folosind numele ala de cod vechi de zece ani... Boyle nu e idiot. Din toată gama de nume false din care să alegi, nu folosești acel nume ca să te ascunzi. Îl folosești ca să te găsească cineva. Răsucesc caleidoscopul și o nouă imagine apare cu un declic. În mod cert, Boyle ar fi putut să comită o spargere. Dar la fel de ușor ar fi putut să fi fost invitat. Problema e că, având în vedere că singurele persoane din această delegație suntem eu și trei agenți ai Secret Service care n-au mai lucrat niciodată la Casa Albă, a mai rămas o singură persoană care ar fi recunoscut numele

acela vechi de cod. O persoană care ar fi putut să știe că vine Boyle – și care-l invitase să intre.

Mă uit rapid în spate, la președinte, care tocmai a terminat de scris ultimul autograf. Pe față are întipărit un zâmbet generos.

Simt un nod dureros în ceafă. Măinile încep să-mi tremure pe lângă corp. De ce ar fi făcut... cum ar fi putut să facă asta? La numai trei metri distanță de mine, își pune brațul în jurul unei asiatice și pozează pentru o fotografie, zâmbind și mai larg. Când se declanșează blițul, nodul pe care-l simt mă strânge asemenea unui laț. Închid ochii, chinându-mă să regăsesc imaginea lacului din tabăra de vară, încercând să caut punctul de focalizare. Însă tot ceea ce văd este Boyle. Capul său ras. Accentul fals cu care încearcă să scape de mine. Până și hohotele de plâns ale fiicei sale, cea căreia îmi cer scuze de fiecare dată când o văd îndurerată la fiecare comemorare a evenimentului.

De opt ani de zile, moartea lui fusese rana care n-avea să se vindece vreodată, o rană care se agrava de-a lungul timpului odată cu propria izolare. Vinovația... tot ceea ce făcusem... Oh, Doamne, dacă în realitate s-a întors...

Deschid ochii și-mi dau seama că sunt plini de lacrimi. Mi le șterg rapid, fără să mă pot uita la Manning.

Nu știu ce făcea Boyle aici, dar trebuie să aflu ce naiba se întâmplă. La Casa Albă, aveam acces la întregul sistem militar. Acum nu mai beneficiem de astfel de servicii. Dar asta nu înseamnă că n-am propriile rezerve.

Îmi scot telefonul prin satelit și formez numărul din memorie. Teoretic, în Washington tocmai s-a crăpat de ziua.

Obișnuit cu urgențele, interlocutorul meu răspunde de la primul apel. ID-ul celui care sună îi spune cine sunt.

- Dă-mi voie să ghicesc, ai probleme, îmi zice Dreidel.
- Chiar una gravă, îi spun.
- Are legătură cu șeful tau?
- Nu-i așa întotdeauna?